

PŘEHLED PRAVIDLA O KONJUNKTIVNÍ SOUSLEDNOSTI ČASŮ

čas věty hlavní	druh konjunktivu slovesa VV		
	současnost děje VV s dějem HV	předčasnost děje VV s dějem HV	následnost děje VV s dějem HV
ČAS HLAVNÍ: ind. prez., ind. fut. (I. a II.), ind. prez. opisného časování činného (-ūrus sum), konj. prez., konj. prez. opis. časov. činn. (-ūrus sim), imperativ	konj. prezenta (laudem)	konj. perfekta (laudāverim)	konj. prez. opisného časování činného (laudātūrus sim)
ČAS VEDLEJŠÍ: ind. impf., ind. pf., ind. plpf., konj. impf., konj. pf., konj. plpf., ind. a konj. impf. a pf. opisného časov. činn. (-ūrus eram, -ūrus essem, -ūrus fuī, -ūrus fuerim)	konj. imperfekta (laudārem)	konj. plusquamperfekta (laudāvissem)	konj. impf. opisného časování činného (laudātūrus essem)

Non possum (čas hlavní) te non interrogare, ubi totum vesperem affueris (předčasnost děje).

Musím se tě zeptat, kde jsi celý večer byl.

Numquam coram eos promptu habebat (čas vedlejší), quid existimaret (současnost děje).

Nikdy v jejich přítomnosti nedával najevo, co si myslí.

Nemo umquam sciebat (čas vedlejší), quid quando dictura esset (následnost děje).

Nikdo nikdy nevěděl, co kdy řekne.